

spokojil mzdou písemně ujednanou a přijímal ji bez námitek až do června 1924, kdy požádal o zvýšení peněžní mzdy na 800 Kč, které mu bylo povoleno od 1. srpna 1924. Tuto zvýšenou mzdu přijímal opět bez výhrady až do 18. ledna 1926, kdy podal žádost, by mu byla přiznána tarifní mzda pro zkoušené topiče 4 Kč 50 h za hodinu, kteréž žádosti žalovanou nebylo vyhověno. I po té přijímal žalobce mzdu 800 Kč bez námitek a teprve dopisem právního zástupce ze dne 10. května 1926 vznesl nárok na 9.000 Kč jako mzdu za hodiny přes čas, načež ho žalovaná, dávši mu výpověď, ze služeb propustila. Přijímal-li žalobce smlouvenou mzdu po dobu delší dvou let bez námitek a bez jakékoli výhrady, jest zřejmo, že tak činil u vědomí, že se mu ve smluvené mzdě dostává odměny za veškeré práce smluvně mu uiožené, tedy i za práce vykonané mimo osmíhodinnou dobu pracovní. Na témž stanovisku stála i strana žalovaná a shodovala se tedy v tomto směru vůle obou stran (§ 863 první odstavec obč. zák.). Tím byla odměna za práce přes čas paušalována, neboť byla obsažena již ve smluvené odměně za veškerou práci, kterou žalobce byl podle smlouvy povinen konati. Paušalování zvláštní odměny za práce přes čas zákon čís. 91/18 nezakazuje. Tak nutno vykládati podle skutečností ve sporu zjištěných vůli stran, zvláště pak vůli žalobcovu, neboť jinaký výklad by se přičil zásadě poctivosti ve vzájemných stycích, které mají dbáti obě smluvní strany stejnou měrou (§ 863, druhý odstavec, § 914 obč. zák.). O tom není sporu, že smluvená mzda byla žalobci řádně vyplacena, čímž byly jeho příslušné nároky ze služební smlouvy uspokojeny. Dalších nároků žalobce nemá a je tedy žalobní nárok bezdůvodný. S názorem soudu odvolacího, že se žalobce nároku na odměnu za práce přes čas mlčky vzdal, nelze sice souhlasiti, ježto se žalobce nemohl vzdáti nároku, který, jak doličeno, byl obsažen ve smluvené mzdě a jejím zaplacením zanikl, přes to však ob stojí rozhodnutí soudu odvolacího z důvodů tuto uvedených, které nejsou v rozporu s názorem rozhodnutí čís. 6485 n. s. Rozhodnutí v tomto sporu není zbudováno na předpokladu, že se žalobce nároku na odměnu za práci přes čas vzdal, a proto není třeba zabývatí se vývody, jimiž dovolatel doličuje opak.

Čís. 7902.

Důkaz o nesprávnosti obsahu notářského spisu jest sice přípustným, avšak nestačí k němu, že jeden svědek potvrdil notáři totožnost osoby, ač ji sám spolehlivě neznal, nýbrž musilo by býti prokázáno, že osoba, jejíž totožnost svědek potvrdil, byla ve skutečnosti osobou jinou, než za kterou se vydávala.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, Rv I 532/28.)

Žalobě o plnění z darovací smlouvy bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c .

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Bez úspěchu musil zůstatí pokus žalované strany, dovoditi neplatnost darování ze skutečnosti, že svědek Josef V. neznal zemřelého Josefa Sch-a tolik, by mohl jeho totožnost notáři určitě potvrditi. Námitka čerpaná z této skutečnosti pozbyla všeho právního významu, jakmile žalovaná strana musila uznati, že se při sepisování notářského spisu v totožnosti Josefa Sch-a nepřihodil ani omyl, ani podvod, že on sám to byl, jenž před notářem ujednal se žalobkyní smlouvu o darování tak, jak jest notářským spisem osvědčena. Formálně jest notářský spis bezvadný, obsah jeho tedy plným důkazem podle § 292 c. ř. s. a darování, stavši se notářským spisem podle zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. z. platné. Důkaz o nesprávnosti obsahu notářského spisu jest ovšem podle druhého odstavce § 292 c. ř. s. přípustným, ale nedostačí k němu, že jeden svědek potvrdil notáři totožnost osoby, ač ji spolehlivě sám neznal, nýbrž musilo by býti prokázáno, že osoba, jejíž totožnost svědek potvrdil, byla ve skutečnosti osobou jinou, než za kterou se vydávala.

Čís. 7903.

Ve sporu o zjištění nemanželského otcovství nelze provéstí znalecký důkaz zkouškou krve z úřadu, nebyly-li pro jeho použití předneseny stranou skutkové okolnosti.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, Rv II 623/27.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatel doličuje, že odvolací soud měl provéstí znalecký důkaz krevní zkouškou z moci úřední, i když se ho žalovaný ve sporu nedovolával. Soud ovšem může znalecký důkaz provéstí i z úřadu, což však předpokládá, že byly pro jeho použití stranou předneseny skutkové okolnosti, avšak v tomto sporu žalovaný takových okolností netvrdil, které by potřebu znaleckého důkazu zkouškou krve opodstatňovaly, a není výtky vadnosti řízení v tomto směru důvodnou.

Čís. 7904.

Pensijní požitky zaměstnanců na velkém pozemkovém majetku.

Náležela-li podle pensijních předpisů z doby předválečné zaměstnanci pense ze stálých platů, nelze k nim počítati drahotní přírůstek a jiné mimořádné přídavky, vyvolané mimořádnými válečnými a poválečnými poměry.